

Ίσως να αποτελεί δική μου ιδιαίτερη προτίμηση, πάντως μια σοβαρή αναζήτηση αδυνατεί να δώσει σοβαρά δείγματα κειμένων – άρθρων σύνδεσης της άμεσης Τακτικής με τη Στρατηγική προοπτική, αυτά που στην κομματική ορολογία ονομάζονται «άρθρα γραμμής». Ίσως τις μέρες συμπλήρωσης ενός χρόνου από το δημοψήφισμα είχαμε τα τελευταία ψήγματα μιας τέτοιας συζήτησης, καθώς και τις χυδαίες επιθέσεις του Ριζοσπάστη στην υπόλοιπη αντι-ΕΕ αριστερά μετά το Brexit.

<http://www.rizospastis.gr/story.do?id=8993375>

Ο χρόνος όμως περνάει αμείλικτος, η χρονιά αρχίζει, μια νέα αξιολόγηση έχει να κλείσει, ανοίγοντας αυτή τη φορά ,ρητά και διακηρυγμένα, τα εργασιακά. Η αλγεινή εικόνα των προηγούμενων κινητοποιήσεων ,απέναντι στην καταιγίδα φόρων και το ασφαλιστικό, θα πρέπει να προβληματίσει ευρύτερα. Αναγκαστικά το επόμενο διάστημα θα βγουν αποφάσεις κεντρικών οργάνων του χώρου με σχεδιασμό – καθήκοντα – ιεραρχήσεις κλπ.

Ο συσχετισμός δύναμης

Ίσως η σημαντικότερη τοποθέτηση της συγκυρίας είναι πάνω στο ζήτημα του συσχετισμού δύναμης. ΟΧΙ ΣΤΟΥΣ ΤΡΟΠΟΥΣ και στις μεθόδους, αρχικά πρέπει να τοποθετηθούμε αν αυτός μπορεί να αλλάξει, αν πιστεύουμε ότι μπορεί να αλλάξει υπέρ του κόσμου της εργασίας, αν αντέχουμε να επωμιστούμε αυτό το βάρος.

Η τοποθέτηση ΔΕΝ είναι τόσο εύκολη και απλή. Ερείδεται πάνω στον ιστορικό χαρακτήρα της εποχής, στη συγκρότηση του υποκειμένου, στην ερμηνεία της καπιταλιστικής κρίσης, στην στρατηγική ανάγνωση της συγκυρίας. Αν από τις επισημάνσεις για τα πρότυπα χαρακτηριστικά της εποχής, δεν απορρέουν και τα απαραίτητα καθήκοντα τότε αυτές μοιάζουν άχρηστες και αδρανείς. Αλίμονο από σωστές παρατηρήσεις – αναλύσεις οι οποίες οδηγούν στην παθητικότητα. Πολύ περισσότερο αφού η συζήτηση είναι καιρός να μεταφερθεί πάνω στα οχήματα υλοποίησης των όποιων θέσεων.

Αν δεν πάρουμε θέση πάνω στην υπαρκτή πισωδρομηση του κινήματος, πάνω στην αδυναμία μαζικής αντιπαράθεσης με την εφαρμογή του 3^{ου} μνημονίου από την Κυβέρνηση ΣΥ.ΡΙΖ.Α. – Αν.Ελλ., στους τρόπους συγκρότησης μιας απτής όσο και πραγματικής εναλλακτικής τότε θα έχουμε υποκλιθεί ήδη στον αρνητικό συσχετισμό δύναμης.

Ας το πούμε λίγο καθαρότερα. Ο συσχετισμός δύναμης μπορεί να αλλάξει, θα αλλάξει μέσα από σκληρούς

αγώνες ΒΑΣΙΚΑ και ΚΥΡΙΩΣ στο ιδεολογικό πεδίο! Μια ιδεολογική πάλη η οποία θα τροφοδοτεί και τους άμεσους οικονομικούς αγώνες.

Καμιά φορά φαντάζει αστείο για δοκιμασμένους αγωνιστές και αξιόλογους μαρξιστές, **να προτάσσουν όχι την πρωταρχικότητα της οικονομικής βάσης απέναντι στην υπερδομή, αλλά την πρωταρχικότητα του οικονομικού αγώνα απέναντι στον πολιτικό & ιδεολογικό!** Ή μια σταδιοποίηση της πολιτικής συνείδησης απέναντι σε καυτά ζητήματα που δεν χωρούν πολλά «ήξεις αφήξεις». Το ζήτημα της εξόδου από ΕΥΡΩ/Ε.Ε. είναι ένα χαρακτηριστικό θέμα εφαρμογής αυτής της μεθόδου. **Πραγματικές χρονικές & χωρικές πτυχές σταδιολογούν ΟΧΙ τις υπαρκτές στροφές της ταξικής πάλης**, τις κινήσεις και καμπές του ζωντανού ταξικού αγώνα π.χ. είναι πιθανό η χώρα να αποχωρήσει πρώτα από το ΝΑΤΟ και έπειτα από την Ευρωζώνη ή απρόσμενες εξελίξεις να αντιστρέψουν αυτή τη σειρά, **αλλά την ένταση και το βάθος του αντικαπιταλιστικού αγώνα.**

Η αιτία είναι πολύ απλή! Η μη πίστη στη δυνατότητα συγκρότησης (φυσικά μέσα από μια πορεία) ενός ιστορικού μπλοκ που μπορεί να αλλάξει τα ΠΑΝΤΑ, σε σύγκρουση με την αστική πολιτική, τα Ιμπεριαλιστικά κέντρα, το αστικό κράτος. Όλα τα υπόλοιπα μοιάζουν περιτυλίγματα για το σερβίρισμα των προ-επιλεγμένων πολιτικών. Αυτή η «μη πίστη» ΔΕΝ είναι κάποιο ζήτημα γούστου ή θάρρους! Προκύπτει από την περιορισμένη κίνηση εντός της αστικής και μικροαστικής πολιτικής, από την εμμονή σε απόψεις μετασχηματισμού του αστικού κράτους, από αναφορές σε κάποιο ανολοκλήρωτο αστικοδημοκρατικό μετασχηματισμό που σήμερα εμπλέκεται με το χρέος τα μνημόνια και την επιτροπεία.

Πως θα αλλάξει αυτός ο συσχετισμός;

Εδώ τα πράγματα γίνονται δύσκολα, καθώς από τη θεωρία περνάμε στην πράξη! Και η πράξη έχει ένα αμείλικτο γνώρισμα, ΔΕΝ συγχωρεί λάθη και παραλήψεις. Φυσικά το κείμενο ΔΕΝ θα δώσει συνταγολόγιο για άμεση δράση, αυτό είναι συλλογική υπόθεση εκλεγμένων οργάνων. Αλλά θα τοποθετηθεί πάνω σε υπαρκτά ερωτήματα.

Δυο μοιάζουν να είναι οι βασικές αναγνώσεις της πραγματικότητας. Βασικό τους γνώρισμα/πύκνωση των επιλογών τους αποτελεί η ένταση με την οποία προτάσσουν την είσοδο των δυνάμεων της επαναστατικής αριστεράς στο αστικό κοινοβούλιο. Οι παραδοχές είναι κοινές για τις γενικές ιστορικές παραμέτρους, οι διαφορές προκύπτουν, όπως πάντα, στις ιεραρχήσεις.

Ο αρνητικός συσχετισμός δύναμης οδηγεί σε διαφορετικές επιλογές. Η μια θεωρεί πως είναι ώρα για σοβαρές τομές στο οργανωτικό πεδίο και τις πρακτικές, πως απαιτείται επίμονη δουλειά υποδομής μέσα στην τάξη. Η είσοδος στο κοινοβούλιο θα αποτελέσει αντανάκλαση κοινωνικών διεργασιών έξω από τους αστικούς αντιπροσωπευτικούς θεσμούς. Η άλλη θεωρεί πως ΔΕΝ μπορούν να πυροδοτηθούν κοινωνικές διεργασίες, καθώς είναι ελλιπέστατη η κοινωνική γείωση της επαναστατικής αριστεράς, χωρίς είσοδο, με κάποιον αναγκαίο συμβιβασμό, στο αστικό κοινοβούλιο. Αναπόδραστα προκύπτουν διαφορετικές ιεραρχήσεις & αναγνώσεις για τα ζητήματα του κόμματος, του μετώπου, της στάσης απέναντι στις οργανώσεις της ρεφορμιστικής αριστεράς, το στυλ παρέμβασης στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό, στο κίνημα κλπ.

Ας μη βιαστούμε να ρίξουμε κάποιο ανάθεμα ή να κατηγορήσουμε τον οποιονδήποτε για οτιδήποτε! Ας καταγραφούν ξεκάθαρα και στο σύνολό τους οι ιδεολογικές αφετηρίες, καθώς και οι πρακτικές συνεπαγωγές κάθε αφήγησης. Με ανοιχτή συζήτηση και θαρραλέα τοποθέτηση για κάθε πρακτικό ερώτημα, μπορούμε να πάμε αρκετά βήματα μπροστά.

Που θα διεξαχθεί αυτή η συζήτηση - Τα ακροατήρια

Είναι κρίσιμο το ερώτημα καθώς πολλές από τις συζητήσεις που αναπτύσσονται στα γνωστά ιδεολογικά λημέρια, μοιάζουν να μην αφορούν τον κόσμο. Η συζήτηση για τις κορυφαίες ιδεολογικές επιλογές αφορά

την πρωτοπορία, μια μειοψηφία προχωρημένων αγωνιστών, στρατευμένων με τον ένα ή τον άλλο τρόπο στην υπόθεση της εργατική τάξης.

Τα αποτελέσματα αυτής της συζήτησης, τα απότοκα, θα αντανakλαστούν και μέσα στο μαζικό κίνημα, σε κόσμο που καμία γνώμη δεν έχει και ούτε θέλει να αποκτήσει για τα παραπάνω. Αν διαφωνούμε για ζητήματα θεωρίας, αλλά μέσα στον κόσμο συνεχίζουμε με τα ίδια οχήματα και μέσα, με το κινηματικό καλεντάρι των επετειών και ως παρακολούθημα της εφαρμοζόμενης πολιτικής τότε διαφωνούμε με όρους ελεύθερου χρόνου.

Από πολλές πλευρές έχει παρατηρηθεί και είναι μια αναπόδραστη αλήθεια πως υπήρξε και υπάρχει προφανής αδυναμία υπεράσπισης ακόμη και διατυπωμένων λαϊκών επιλογών. Η περίπτωση του περσινού Καλοκαιριού είναι χαρακτηριστική με την βίαιη μετατροπή του «ΟΧΙ» σε «ΝΑΙ» χωρίς κανένα σοβαρό κραδασμό! Πολύ περισσότερο αν μιλάμε για όργανα διεκδίκησης και επιβολής/εκβιασμού των λαϊκών αιτημάτων. Σε αυτά ας προστεθεί και η κατάρρευση των πρωτοβουλιών – κοινωνικών δομών (κοινωνικά ιατρεία – συσσίτια κλπ) μετά την άνοδο του ΣΥΡΙΖΑ στην Κυβερνητική εξουσία. Τώρα που θα ήταν περισσότερο απαραίτητα από ποτέ, καθώς πουθενά ΔΕΝ διαγράφεται μια άμεση ελπίδα, οι λύσεις θα έπρεπε να αναζητηθούν από το λαό μέσα στις ίδιες τις δυνάμεις του.

Στον αντίποδα μέσα στη δράση μας θα συναντήσουμε -ξαφνιασμένοι- ψήγματα απόψεων πολύ πιο πέρα από το επίπεδο που θα περιμέναμε. Φυσικά αυτές οι απόψεις είναι «ακατέργαστες», προκύπτουν από τη βιωματική εμπειρία, εδράζονται στη λαϊκή συνείδηση μαζί με τα αστικά ιδεολογικά νήματα. Είναι μια πολύτιμη «πρώτη ύλη», η μόνη βάση πάνω στην οποία μπορούμε να χτίσουμε με όρους επαναστατικής πολιτικής. Η πειθώ και η οργάνωση πρωτοπόρας δράσης θα γεννήσουν τη μαγιά για μια καινούρια πορεία.

Η εικόνα της αριστεράς

Υπάρχει μια διάχυτη εντύπωση, μια κάποια πικρία για την εικόνα της «πέραν του ΣΥΡΙΖΑ» αριστεράς μετά το Δημοψήφισμα. Μια αίσθηση για κάτι ανεκπλήρωτο, μια εντύπωση πως δεν ήταν υποχρεωτικό να εξελιχθούν έτσι τα πράγματα! Η απάντηση στο ζήτημα θα παίξει τεράστιο διαπαιδαγωγικό ρόλο για τους νεολαίους κομμουνιστές, για την πιο μάχιμη πτέρυγα του ταξικού αγώνα.

Η σημερινή εικόνα της αριστεράς είναι αυτή γιατί πολύ απλά ΔΕΝ θα μπορούσε να είναι κάποια άλλη. Η βούλησή μας για το καλύτερο ΔΕΝ αρκεί, ακόμη καλύτερα είναι ένας κακός οδηγός αφού μπορεί να οδηγήσει σε απογοητεύσεις και αποστράτευση. Η ταραγμένη προηγούμενη περίοδος μπορεί να λειτουργήσει ως οδηγός για συμπεράσματα από εδώ και μπρος. Χθες όπως και σήμερα κύριο ρόλο διαδραματίζουν οι κεντρικές επιλογές, στρατηγικού βάθους και ιστορικού βεληνεκούς. Ούτε η ατολμία μιας μεμονωμένης προσωπικότητας, ούτε ο σεχταρισμός μιας ιδεολογικής γκρούπας.

Απλή αναφορά προς συζήτηση για ζητήματα όπως η προσφορά του Σοσιαλισμού του 20^{ου} αιώνα, οι αιτίες των ανατροπών, ο σύγχρονος Ιμπεριαλιστικός κόσμος, η Ε.Ε., οι ανερχόμενες καπιταλιστικές υπερδυνάμεις και οι ενώσεις τους, το σημερινό Κομμουνιστικό κίνημα, ειδικότερα στις χώρες της Ε.Ε. και τη Βαλκανική κ.α..

Αυτά και πολλά περισσότερα θα πρέπει να συζητηθούν. Φυσικά ΔΕΝ θα τελεσιδικήσουμε για όλα αυτά, ώστε να μπορούμε να αναπτύξουμε την αναγκαία κοινή δράση, αλλά θα πρέπει να οπλιστούμε με τα ανάλογα εφόδια για μια δύσκολη και ανηφορική πορεία αν θέλουμε να «ξεκλειδώσουμε» τις δυνατότητες της εποχής. Εύκολες λύσεις, κόλπα και τρικ δεν υπάρχουν σε κανένα πεδίο του ταξικού αγώνα.

Επιλογικά

Μπροστά μας ανοίγονται οι πιο μεγάλοι ορίζοντες. Τα παραπάνω μπορούν να οδηγήσουν στην παράλυση

αν ΔΕΝ συνδεθούν με αρμονικό τρόπο με την καθημερινή δράση. Κανένα τεράστιο έργο ΔΕΝ ήρθε σε πέρας στιγμιαία. Η σκέψη για τους κόπους και τις θυσίες θα μπορούσαν να το ακυρώσουν πριν την έναρξη! Ο πολιτικός αγώνας δεν είναι ούτε «μεροδούλι – μεροφαί», ούτε κλεισμένος στο φιλντισένιο πύργο της μαρξιστικής θεωρίας. Απλά στοιχειώδη καθημερινά καθήκοντα έχουμε να εκπληρώσουμε, ώστε να ανοίξει ο δρόμος για εξελίξεις που θα ξαφνιάσουν και του πιο αισιόδοξους...

***Μέλος ANT.AP.ΣΥ.Α.**